

**[Undervisningsministeren]**

Hvis der er behov for, at vi fordyber os i emnet, så gør vi det, uden at det forhåbentlig forsinkes for meget, men der lægges op til, der opfordres direkte til, synes jeg, i lovforslaget, at man i sit virke omkring de enkelte skoler prøver at søge demokratiet udviklet bedst muligt på de enkelte skoler.

Så var der spørgsmålet om godkendelse af forstander og kursusplaner. Der har vi altså valgt den forenkling, der siger, at vi ikke ønsker, at kursusplanerne skal godkendes, men finder, at det måske er i alle parter interesse i stedet at benytte den mulighed, der ligger i, at der føres tilsyn, og at man dér kan foretage den nødvendige kontrol, hvad der også er rimeligt, eftersom der udbetales betydelige offentlige midler.

Når det gælder finansiering, er jeg meget glad for, at det har været muligt endda på ret kort tid at nå frem til et nyt og bedre finansieringssystem for skolerne. Det er der tilsyneladende bred opslutning om. Skal vi så ikke håbe, at det her vil lykkes på en sådan måde, at det bliver tilfredsstillende for alle parter? Der er i hvert fald tale om en betydelig forenkling, og det har i sig selv værdi.

I den forbindelse er der rejst spørgsmål om ejendomsskatterne. Det er et gammelkendt problem, og vi har søgt at finde en fremkommelig, synes vi, og rimeligt smidig løsning, sådan som det er i forslaget her.

Når vi ikke bare uden videre synes, vi kan imødekomme ønsket hos dem, der er hårdest ramt af ejendomsskatterne, hænger det sammen med det problem, at det ville være at sige til omverdenen, at det spiller ingen rolle med ejendomsskattens størrelse, for vi refunderer dér, hvor de kommer mest i klemme. Det er ikke noget godt budskab at sende, og derfor synes jeg, at vejen her er bedre. Vi kan hjælpe skolerne, men uden at sende det uheldige budskab, at det er ligegyldigt, hvordan man fastsætter ejendomsskatterne.

Jeg vil i øvrigt ikke vige tilbage for at sige, at med den betydning og placering, disse frie skoler har, skulle kommunerne søge at værdsætte deres eksistens i lokalsamfundet ved at se på ejendomsskatternes tyngde i en sådan skoleform, og dér må vi medgive, at der er betydelig forskel.

Det skal også siges til dem, som er bekymret, at med den nye finansiering, den omlægning,

der finder sted med dette lovforslag, er der nogle af de skoler, som er ramt af den forholdsvist hårde ejendomsbeskatning, der til gengæld får fordel af forslaget. Der sker en vis udligning.

Men det er selvfølgelig en sag, der under alle omstændigheder også egner sig til at blive vurderet nærmere under udvalgsarbejdet.

Jeg vil sige om det spørgsmål, der blev rejst af fru Merethe Due Jensen, nemlig spørgsmålet om Diakonhøjskolen, som vi har beskæftiget os med flere gange, og som direkte er nævnt i lovforslaget ligesom andre skoler, at der er en særlig grund til, at Diakonhøjskolen behandles anderledes end de andre nævnte skoler.

Det kan dokumenteres ved, at nogle af skolerne slet ingen elevværelser har, nogle har elevværelser til en tredjedel af de elever, de har, hvorimod Diakonhøjskolen har væsentlig flere.

Spørgsmålet er rejst, og jeg vil tilsige min hjælp til, at vi under udvalgsarbejdet måske kan løse det problem, der knytter sig til Diakonhøjskolen, bedre, end vi har gjort det her – for i hvert fald ikke at skabe en urimelig forskelsbehandling, hvis det opfattes sådan.

Samlet har jeg indtryk af, at vi vil kunne få lovforslaget vedtaget i denne folketingssamling, og jeg skal medvirke til, at udvalgsarbejdet kan forløbe så hurtigt, som udvalget ønsker det.

Hermed sluttede forhandlingen.

*Afstemning*

Lovforslagets overgang til anden behandling  
vedtoges uden afstemning.

**Første næstformand (Ivar Hansen):**

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

**23) Første behandling af lovforslag nr. L 259:**  
*Forslag til lov om ophævelse af lov om Statens Kunstfond.*